

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobce: **RAMBROK SERVICES s.r.o.**, IČO: 416 02 994
sídlem Vojtěšská 211/6, 110 00 Praha 1
zastoupen advokátkou JUDr. Jindřiškou Kořínkovou
sídlem Melantrichova 477/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2025, č. j. 19717/25/5100-41456-713241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí – zajišťovací příkaz Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále „*správce daně*“) ze dne 6. 6. 2025, č. j. 5048617/25/2080-81542-112180. Zajišťovacím příkazem bylo žalobci uloženo, aby okamžikem jejich vydání zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty (dále

„DPH“) za zdaňovací období březen 2025 složením jistoty ve výši 550 460 Kč na depozitní účet správce daně.

2. Zajišťovací příkaz byl vydán k zajištění dosud nestanovené daně, přičemž odůvodněnou obavu správce daně podle § 167 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyvolávala pravděpodobnost budoucího stanovení daně za předmětná období spočívající v odeprání nároku na odpočet DPH z důvodu (1) pravděpodobného zapojení žalobce do obchodních transakcí zasazených podvodem na DPH, (2) silné majetkové nedostatečnosti žalobce, který disponuje pouze likvidním majetkem v podobě finančních prostředků a nakládá s majetkem tak, že to lze považovat za jeho vyvádění, (3) nemožnosti uhradit v budoucnu stanovenou daň z výsledků ekonomické činnosti žalobce a (4) obavy, zda zjištěný majetek žalobce bude v době vymahatelnosti dosud nestanovené daně stále ve vlastnictví žalobce. Žalovaný shrnul, že s ohledem na neprokázání skutečné vědomosti žalobce o zapojení do podvodného řetězce, o němž však existují určité indicie, je třeba označit předpoklad budoucího stanovení daně za slabší, ale je kompenzován vyšší mírou odůvodněné obavy z budoucí nedobytnosti daně. Vysoké nebezpečí z prodlení žalovaný odůvodnil zejména extrémně likvidní strukturou žalobcova majetku a způsobem, jakým nakládá se svými peněžními prostředky na bankovních účtech.

2. Průběh soudního řízení.

3. **Žalobce v žalobě** předně upozornil na to, že jde již o třetí zajišťovací příkaz zaměřený vůči němu, první dva byly vydány za leden a únor 2025 (čtvrtý za duben 2025 byl bez dalšího zrušen), a popsal dopady zajišťovacích příkazů do své sféry. Tvrdil, že postupem správce daně došlo k totální likvidaci jeho podnikatelské činnosti, avšak daňové orgány tuto skutečnost zcela pominuly, naopak výslovně uvedly, že nejsou povinny zkoumat negativní dopady zajišťovacích příkazů do podnikání daňového subjektu. K tomu žalobce odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 9 Afs 13/2008-90, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 2 Afs 108/2016-96.
4. Žalobce namítl, že zajišťovací příkazy byly vydány v rozporu se zákonem a jsou nedostatečně odůvodněny. Tvrdil, že zajišťovací příkazy nedostatečně specifikují okolnosti zakládající důvodnou obavu, že daň bude stanovena a že bude její budoucí výběr stížen značnými obtížemi či že taková daň bude nedobytná. Předně žalobce poukázal na to, že správce daně vydal exekuční příkazy na podkladě údajně vykonatelného výkazu nedoplatků, dle nějž by na žalobcově straně měla existovat nezaplacená daň z příjmu ve výši 190 Kč a DPH ve výši 36 966 Kč. Žádné takové nedoplatky však žalobce nikdy neměl. Obě rozhodnutí pak byla zrušena s tím, že žalobce nedoplatky uhradil, ale ani to není pravda – nikdy je přece neměl. Žalobce proto označil postup správce daně za zmatečný a podle jeho přesvědčení dokládá jeho snahu žalobce zlikvidovat, což se nakonec v důsledku zajišťovacích příkazů také stalo.
5. Pokud jde o závěr o pravděpodobnosti budoucího doměření daně, žalobce zdůraznil, že daňové orgány vůbec nezjistily existenci podvodného řetězce. Ostatně poukázaly na jedinou společnost odlišnou od žalobce, Friendly Family, takže o řetězci nelze hovořit ani pojmově. Indicie o žalobcově zapojení do tohoto údajného řetězce pak nejsou natolik silné, aby bylo možné učinit závěr o zapojení žalobce do podvodné struktury. Žalovaný se odvolacími námitkami žalobce nezabýval. Indicie představují skutečnosti, jež nejsou rozporné se zákonem a nejsou ani nikterak podezřelé, jedná se o běžně v obchodní praxi užívané

praktiky. Žalobce popřel závěr daňových orgánů, podle kterého věděl o svém zapojení do podvodu. Tvrdil, že o něm neexistují žádné relevantní důkazy. Žalovaný tento závěr v napadeném rozhodnutí řádně nezdůvodnil a pouze odkázal na výše uvedené indicie. Žalobce si u svých obchodních partnerů prověřil běžné skutečnosti, zejména pak fakt, že se nejedná o nespolehlivé plátce a neměl důvod se domnívat, že by na jejich činnosti bylo cokoliv nestandardního, zvláště za situace, kdy svým závazkům dostáli. Daňové orgány tak v žalobcově případě zcela nesprávně pracují s pojmem podvodu na DPH, ačkoli jeho pojmovým předpokladem je zneužití a získání daňového zvýhodnění. Žalobcem poskytnuté plnění však žádné znaky zneužití nenesou.

6. Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí chybně posoudilo existenci obavy o budoucí úhradu daně a nesprávně a nedostatečně ji vztáhlo k poměrům žalobce. Předně upozornil, že není jeho povinností nabývat ze zisku hmotný majetek či tvořit finanční rezervu. Žalobce začal podnikat v oboru zprostředkovávání agenturních pracovníků v lednu 2025, jen těžko tak mohl vytvořit ze zisku nějaké rezervy či pořídit hmotný majetek. Nadto při hodnocení majetkové situace žalovaný užil „staré“ podklady, když vycházel z účetních závěrek a daňových přiznání za rok 2023, které jsou o současné situaci žalobce zcela nevyovídající. Žalobce prokázal, že má uzavřenou smlouvu se společností RAMBROK s.r.o., dle níž mu svědčí nárok na plnění v hodnotě 250 tis. měsíčně. Tuto skutečnost žalovaný zcela pominul. Žalovaný rovněž nesprávně dovodil, že způsob nakládání s finančními prostředky je vyváděním majetku. K tomu by musely přistoupit další podezřelé okolnosti. Žalobce v odvolání jasně popsal, že v hotovosti hradil závazky za svého dodavatele, a to přechodně s ohledem na jeho administrativní nesrovnalosti; nemůže se tedy jednat o vyvádění majetku. Navíc napadené rozhodnutí v tomto směru zmatečně směšuje indicie pro budoucí stanovení daně s indiciemi značícími její nedobytnost.
7. Daňové orgány též zcela nedostatečně zdůvodnily, v čem konkrétně mělo spočívat nebezpečí z prodlení, na jehož podkladě se staly zajišťovací příkazy vykonatelné oznámením žalobci. Správce daně se touto skutečností opomněl zabývat, žalovaný pak pouze konstatoval, že to plyne z majetkové situace žalobce. Takovýto závěr dle žalobce neobstojí. Postup správce daně představuje šikanu. Daňové orgány tímto postupem porušily povinnost postupovat v souladu se zásadou přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Správce daně, aniž by se pokusil využít jakýchkoliv jiných prostředků, včetně institutu ručení za daň neuhrazenou dodavatelem podle § 108a a § 109 a zvláštního způsobu zajištění daně dle § 109a zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (zjevně ve znění účinném do 31. 12. 2024 – pozn. soudu), vydal zajišťovací příkazy, kterými *de facto* ochromil a zlikvidoval veškerou činnost žalobce, a to i činnost, která byla prováděna zcela mimo obchody, jež správce daně považoval v odůvodnění zajišťovacího příkazu za podvodné. Nadto žalobci nebyla poskytnuta lhůta stanovená zákonem pro složení jistoty, když automaticky bylo postupováno cestou blokace účtu žalobce a následně obratem zahájené daňové exekuce.
8. Konečně měl žalobce za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal s jeho odvolacími námitkami. V napadeném rozhodnutí zcela absentuje vypořádání se s odvolacími námitkami, zejména těmi upozorňujícími na řádné poskytnutí plnění v souladu s uzavřenými smlouvami. Žalobce prokázal, že zprostředkoval dodání bezpečnostních pracovníků, ti řádně odvedli svou práci, když za toto zprostředkování mu byla vyplacena odměna, jak bylo s jeho obchodními partnery dohodnuto. Mezi zúčastněnými subjekty byly uzavřeny řádně písemné smlouvy a byly vydány účetní doklady, které žalobce ke svému odvolání doložil a kterými se žalovaný vůbec nezabýval. Stran vyřízení dalších odvolacích

námitek žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze obecně opakovaně uvádí, že žalobcem uváděné skutečnosti budou teprve předmětem nalézacího řízení. S námitkami žalobce se tedy žalovaný vypořádal pouze povšechně, odmítl pak provést dokazování žalobcem navrženými listinami a zcela tak na své povinnosti odvolacího orgánu rezignoval.

9. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** odkázal na napadené rozhodnutí a předložený správní spis, neboť žalobní námitky korespondují s těmi odvolacími. Následně žalovaný k jednotlivým žalobním bodům zopakoval stěžejní části své argumentace obsažené v napadeném rozhodnutí a odkázal na jeho příslušné pasáže.
10. Nad rámec toho žalovaný uvedl, že dřívější konkludentní stanovení daně na základě žalobcem podaného daňového přiznání nijak nebránilo vydání zajišťovacího příkazu, protože daň lze před uplynutím prekluzivní lhůty dodatečně doměřit. Žalobcova tvrzení ohledně řádného poskytnutí dotčených plnění žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nerozporoval, a proto se k nim ani nevyjadřoval; jedná se totiž o jednu z hmotněprávních podmínek pro uznání nároku na odpočet DPH, jež budou významné až v nalézacím řízení o stanovení daně. Argumentaci ohledně nevyužití institutu ručení žalobce v daňovém řízení neuplatnil, proto se jí žalovaný nemohl zabývat. Nyní k ní uvedl, že se jedná o podstatně odlišný institut, jenž nemůže sloužit jako náhrada zajišťovacího příkazu coby předběžného rozhodnutí.
11. **Žalobce v replice** nesouhlasil s vyjádřením žalovaného. Vyčetl mu, že je povrchní a pouze opakuje argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí. Dále upozornil na to, že správce daně jak předpoklad budoucího stanovení daně, tak obavu o její dobytost zdůvodnil jedněmi a týmiž skutečnostmi, čímž v podstatě zcela rezignoval na řádné zdůvodnění těchto podmínek. Ohledně obav z budoucí nedobytnosti daně žalobce zdůraznil, že své daňové povinnosti vždy plnil a také nyní se správcem daně spolupracuje. Svě podnikání však fakticky zahájil až v lednu 2025, takže pochopitelně ještě nemohl vytvořit dostatečné rezervy, jak požadují daňové orgány. Samotná majetková nedostatečnost podle jeho názoru nemůže odůvodnit obavu z budoucí nedobytnosti daně a žádné reálné indicie například o vyvádění majetku správce daně nezjistil. Žalobce dodal, že mu nehrozí insolvence ani exekuce, neúčastnil se podezřelých přeměn ani podezřele nepřeváděl jmění. Žalobce opětovně popřel své zapojení do podvodného řetězce a setrval na tom, že se daňové orgány odmítly zabývat naprosto zásadní skutečností – reálným poskytnutím předmětného plnění. Obdobně se žalovaný dostatečně nezabýval námitkou přiměřenosti vydání zajišťovacího příkazu. Žalobce tak spatřuje v postupu daňových orgánů libovůli.
12. **Při jednání 16. 12. 2025** žalobkyně setrvala na svém předchozím stanovisku a nad jeho rámec poukázala na to, že nynější případ je po skutkové stránce podstatně odlišný od toho posuzovaného zdejší soudem ve věci 17 Af 15/2025. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil. Soud zamítl pro nadbytečnost návrh na provedení těchto důkazů navržených v žalobě: zajišťovací příkazy za leden a únor 2025; informace o spolehlivosti plátce – Friendly Family; rámcová služba o poskytnutí služeb se společností RAMBROK s.r.o. z 25. 1. 2025. Pro nepotřebnost zamítl soud provedení těchto důkazů: dva exekuční příkazy z 20. 6. 2025; vyrozumění správce daně z 24. 6. 2025; dvě související rozhodnutí o zastavení exekuce ze 4. 7. 2025; zápočtové úkony. Smlouva uzavřená se společností RAMBROK s.r.o. a daňové doklady jsou obsahem daňového spisu předloženého žalovaným, kterým se dokazování neprovádí. K bližším důvodům soud odkazuje na níže uvedené odůvodnění svého rozhodnutí.

13. Pro úplnost soud podotýká, že předvolal žalobkyni k jednání prostřednictvím její advokátky a v předvolání uvedl, že platí také pro žalobkyni. Soud si je vědom rozpornosti judikatury NSS k této otázce (z jedné její větve vyplývá, že předvolání účastníka řízení pouze prostřednictvím jeho zástupce představuje vadu řízení, k níž NSS přihlíží z úřední povinnosti), nicméně má za to, že jeho postup odpovídá převažující rozhodovací praxi NSS i smyslu zastoupení advokátem a že žalobkyně nebyla v důsledku něj nijak zkrácena na svých právech. Podrobněji soud tento postup vysvětlil v úředním záznamu založeném v soudním spisu.

3. Posouzení věci.

14. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti.
15. Nyní posuzovaná věc je do značné míry shodná s věcí posuzovanou zdejším soudem v rozsudku ze dne 24. 11. 2025, č. j. **17 Af 15/2025-55**, jehož předmětem byl přezkum zajišťovacích příkazů za leden a únor 2025. Nosné důvody obou rozhodnutí i žalobní body v obou žalobách se do značné míry překrývají. Jelikož desátý senát s názorem sedmnáctého senátu souhlasí, bude dále vycházet z odůvodnění rozsudku sedmnáctého senátu, samozřejmě se zohledněním všech skutkových i právních rozdílů.
16. Při posouzení věci vyšel soud zejména z této právní úpravy:
- Podle § 167 odst. 1 daňového řádu *je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.*
 - Podle § 167 odst. 3 daňového řádu *není-li nebezpečí z prodlení, správce daně uloží daňovému subjektu, aby do 3 pracovních dnů tuto částku daně zajistil ve prospěch správce daně složením jistoty na jeho depozitní účet. Hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz vykonatelný okamžikem oznámení daňovému subjektu.*
17. Soud úvodem podotýká, že podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení oprávněnosti vydání zajišťovacího příkazu podle § 167 daňového řádu. Z tohoto hlediska jsou bezpředmětné žalobcovy poukazy na údajná pochybení správce daně při předepisování a následném rušení daňových nedoplatků, stejně jako způsob převodu žalobcových přeplatků, jimž měly být údajné nedoplatky uhrazeny. Proto také nebyl důvod provádět dokazování vyrozuměním správce daně o výkazu nedoplatků, exekučními příkazy a rozhodnutími o zastavení exekuce.
18. Žalobce též poukázal na to, že podle samotného zajišťovacího příkazu podal za zdaňovací období březen 2025 daňové přiznání a daň mu byla vyměřena konkludentně v souladu s ním. Nerozumí tak tomu, proč zajišťovací příkaz vychází z předpokladu, že bude žalobci za toto období nějaká daň doměřena. K tomu soud ve shodě s vyjádřením žalovaného k žalobě uvádí, že konkludentní doměření daně na základě podaného daňového přiznání není překážkou budoucího doměření daně například v doměřovacím řízení, neuplynula-li ještě lhůta pro stanovení daně (§ 148 daňového řádu), k čemuž v nynější věci očividně nedošlo.

Rozhodující tak bylo pouze to, jestli existovala dostatečná pravděpodobnost takového budoucího stanovení daně a jestli byla ohrožena její budoucí dobytost.

19. V rámci posouzení samotných podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu se soud nejprve zabýval opakující se námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Při posouzení této námitky vyšel z ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, či ze dne 7. 5. 2019, č. j. 7 As 362/2018-23). Vyplývá z ní, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kvůli nimž nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Takovouto vadou dle soudu napadené rozhodnutí netrpí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a je plně srozumitelné. Ostatně žalobce v podané žalobě s tvrzením žalobce polemizuje. V podrobnostech soud odkazuje na níže uvedené odůvodnění, ve kterém se zabývá přezkumem napadeného rozhodnutí na podkladech žalobcem uplatněných žalobních bodů.
20. Žalovaný rovněž vypořádal i nosné odvolací námitky včetně důkazních návrhů žalobce (body 62 až bod 75). Vypořádání námitek žalobce odpovídá ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle které postačí, pokud se správní orgán vypořádá s podstatou argumentace, přičemž není povinen reagovat na každou dílčí námitku. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí nezpůsobuje.
21. Soud připomíná, že podle § 167 odst. 1 daňového řádu může správce daně vydat zajišťovací příkaz, je-li odůvodněná obava, že daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi. Ve smyslu § 137 odst. 3 daňového řádu správce daně zajišťovacím příkazem uloží daňovému subjektu úhradu zde uvedené částky, a to do tří pracovních dnů, není-li tu nebezpečí z prodlení.
22. Odůvodněnou obavu podle §167 odst. 1 daňového řádu vykládá ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu jako přiměřenou pravděpodobnost, že (1) daň bude v budoucnu stanovena a současně (2) v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Pokud jedno nebo druhé nebude přiměřeně pravděpodobné, zpravidla nelze zajišťovací příkazy vydat. Ovšem nižší pravděpodobnost jednoho je možné vyvážit vyšší pravděpodobností druhého; jde totiž o to, aby celková pravděpodobnost obou událostí byla přiměřená (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 4 Afs 22/2015-104, č. 3368/2016 Sb. NSS, body 46 a 47).
23. Z judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu vztažených k výši dosud nestanovené daně (rozsudek ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS) a musí být v rozhodnutí řádně popsána. Zajišťovací řízení ovšem nemůže nahrazovat řízení doměřovací. Není tak namístě, aby správce daně obsírně prokazoval skutečnosti související se stanovením daně (rozsudek ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48).

24. Pokud jde o naplnění první podmínky, tj. podmínky **přiměřené pravděpodobnosti budoucího stanovení daně**, daňové orgány ji dovodily ze zapojení žalobce do daňového podvodu. V takovém případě současně daňové orgány byly povinny specifikovat, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Pro zajišťovací řízení nicméně platí, že i pouhá indicie o možné účasti v obchodním řetězci (nikoli až prokázané vědomé zapojení) zatíženém podvodem na DPH může založit odůvodněnost vydání zajišťovacího příkazu. Žalobcův poukaz na neprokázání jeho vědomosti o účasti v podvodném řetězci tak nemá na posouzení věci vliv. Otázka skutečného zapojení či nezapojení žalobce v řetězci je předmětem nalézacího řízení a dokazování (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 5 Afs 321/2017-29, ze dne ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015-48, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, či ze dne 25. 7. 2022, č. j. 5 Afs 31/2020-23). Pro vydání zajišťovacího příkazu proto zpravidla postačí přesvědčivě nastínit složení a fungování podvodné struktury včetně zapojení daňového subjektu, aby bylo zřejmé, že se nejedná o pouhou spekulaci správce daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 213/2016-28).
25. Tak se tomu v projednávaném případě stalo. Správce daně v zajišťovacím příkazu a žalovaný v napadeném rozhodnutí popsali podvodný řetězec, kterého se žalobce účastnil, chybějící daň i roli žalobce. Protože žalobce tato zjištění nijak konkrétně nerozporuje, odkazuje soud na napadené rozhodnutí (body 21 až 28) a také zajišťovací příkaz (bod 3 a grafické znázornění na straně 20), kde jsou zjištění daňových orgánů podrobně uvedena. Soud k tomu jen ve shodě s žalovaným doplňuje, že podvodný řetězec mohou tvořit i pouze dva subjekty, jako tomu bylo v nynějším případě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2025, č. j. 1 Afs 61/2015-46, bod 30). Žalovaný v bodě 21 svého rozhodnutí skutečně podotkl, že se žalobce účastní podvodného řetězce opakovaně, myšleno také ve dvou předchozích měsících, ale tento argument pak již neopakuje a je zjevné, že pro posouzení věci měl spíše ilustrativní význam. Soudu je z jeho úřední činnosti známo, že ony dřívější případy posuzoval zdejší soud v rozsudku č. j. 17 Af 15/2025-55 a žalobcovy námitky neshledal důvodné. K těmto případům se soud nyní vyjadřovat nemůže, proto by bylo nadbytečné provádět důkaz zajišťovacími příkazy za leden a únor 2025. Soud tak jen podotýká, že odlišná úloha, kterou daňové orgány přisuzovaly žalobci v dřívějších řetězcích („buffer“ oproti „missing trader“) nic nemění na tom, že žalobce se do podvodného řetězce zapojil nejen v nyní posuzovaném zdaňovacím období, ale také ve dvou bezprostředně předcházejících. Dílčí odlišnosti v realizaci podvodu se pak nevylučují s tím, že obchody probíhaly podle obdobných mechanismů; ostatně i sám žalobce v replice podotkl, že vykonával stále tutéž činnost.
26. Daňové orgány rovněž upozornily na nestandardnosti v obchodním řetězci jako např. virtuální sídlo, neexistenci provozovny, neexistenci webových stránek, jednatelům osoba s trvalým pobytem na ohlašovně, případně mimo území ČR, absence majetkového zázemí, zaměstnanců, neplnění daňových povinností, existence daňových nedoplatků, vymáhání daňových nedoplatků a jejich vymáhání. Ve vztahu k žalobci pak konkrétně vytkly, že finanční prostředky z bankovního účtu obratem či v rádech několika dnů po připsání převádí na správcem daně neregistrované účty (v rozsahu 45,82 %) nebo je vybírá v hotovosti (v rozsahu 39,51 %). Není tedy pravda, že daňové orgány dovodily podvodný charakter řetězce toliko z neodvedení daně, jak naznačuje žalobkyně.
27. Současně daňové orgány popsaly indicie, z nichž dovozovaly, že se žalobce nenacházel v daných řetězcích nahodile. V této souvislosti poukázaly zejména na to, že zatímco žalobce

za jím uskutečněná plnění standardně inkasoval finanční prostředky prostřednictvím bezhotovostních převodů na svůj účet, vůči svému dodavateli Friendly Family takto nepostupoval, přestože tak učinit mohl. Dále daňové orgány upozornily, že některé skutečnosti ve vztahu ke společnosti Friendly Family (např. virtuální sídlo, neexistence provozovny, neexistence webových stránek prezentující ekonomickou činnost, ačkoliv dodavatel vykazuje plnění v řádu jednotek milionů Kč apod.) mohl žalobce sám zjistit.

28. Zapojení do daňových podvodů žalobce v žalobě zpochybňuje, avšak činní tak způsobem, který nemůže být úspěšný. Předně v nyní posuzované žalobě nijak nezpochybnil zjištění správce daně ohledně svého virtuálního sídla, neexistence provozovny a absence zaměstnanců, stejně jako skutečnost, že žalobce neprezentuje svoji činnost veřejně. Soud proto jen podotýká, že vyskytuje-li se v podnikatelské činnosti daňového subjektu více znaků, které jsou typické pro daňový podvod, vystavuje se nebezpečí, že právě tyto znaky ve spojení s dalšími zjištěními podpoří úvahy daňových orgánů o zapojení žalobce do daňového podvodu.
29. Žalobce namítl, že plnění závazků formou zápočtu je běžná obchodní praktika a „samo o sobě“ nedokládá zapojení do podvodného řetězce. S tím lze v obecné rovině souhlasit. Zároveň je třeba zdůraznit, že posouzení toho, zda se tak skutečně dělo, bude až předmětem nalézacího řízení o stanovení daně. Proto by bylo bezpředmětné provádět v nynějším soudním řízení důkazy dokládající provedení těchto zápočtů. Žalovaný zmínil tuto okolnost ve dvou různých kontextech, pokaždé v reakci na některou žalobcovu odvolací námitku. Za prvé uvedl, že pokud společnost Friendly Family již na počátku obchodní spolupráce neplnila své závazky a hradil je za ni žalobce, aby vůči této společnosti následně započítával své závazky, mělo to v žalobci vyvolat pochybnosti o důvěryhodnosti jeho partnera. Podruhé ji žalovaný zmínil jako jeden z příkladů žalobcova neprůhledného nakládání s peněžními prostředky, jelikož právě jen vůči jmenovanému dodavateli žalobce nehradil závazky bezhotovostně, a naopak veškeré prostředky na svých účtech rychle vybíral v hotovosti nebo zasílal na bankovní účty neregistrované u správce daně. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, jakkoli význam této okolnosti pro celkové posouzení věci je spíše okrajový.
30. K tvrzení žalobce, podle kterého správce daně užil stejné indicie jak pro důvodnost budoucího stanovení daně, tak pro zdůvodnění obavy o její případnou dobytost, soud pouze v obecné rovině uvádí, že podle § 167 odst. 1 daňového řádu je předpokladem pro vydání zajišťovacího příkazu existence přiměřené pravděpodobnosti, že daň bude v budoucnu stanovena, a současně odůvodněná obava, že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo její vybrání bude spojeno se značnými potížemi. I když jsou tyto podmínky zcela samostatné, jejich odůvodnění může dle soudu vycházet z totožných nebo obdobných skutkových okolností. Indicie, které nasvědčují pravděpodobnosti budoucího stanovení daně (např. zjištění o účasti daňového subjektu na podvodném řetězci, majetková nedostatečnost, neprůhledné nakládání s peněžními prostředky), mohou současně zakládat obavu o její budoucí dobytost. Opačný výklad nelze z § 167 daňového řádu, případně z judikatury Nejvyššího správního soudu dovodit. Ostatně ani žalobce neuvádí, na základě jakých skutečností dospěl k závěru o nemožnosti zohlednění stejných indicií pro důvodnost budoucího stanovení daně a pro zdůvodnění obavy o její případnou dobytost.
31. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyvodil *pravděpodobnou* vědomost žalobce o zapojení do podvodných řetězců ze skutečnosti, že žalobce vůči svému dodavateli Friendly Family postupoval jinak než v případě jím uskutečňovaných plnění, kdy standardně přijímal

bezhotovostní platby. Dále poukázal na to, že tento dodavatel má virtuální sídlo, nemá provozovnu, nemá webové stránky prezentující ekonomickou činnost, ačkoliv vykazuje plnění v řádu jednotek milionů Kč, což žalobce mohl zjistit. Pokud žalobce v podané žalobě tvrdil, že společnost Friendly Family prověřil, pak tuto skutečnost soudu blíže neupřesnil a ani nedoložil. Případné nehlédnutí do registru nespolehlivých plátců nepředstavuje dostatečné opatření, neboť údaje do tohoto registru jsou zapisovány vždy s časovým odstupem a po provedení příslušného šetření. Poukazuje-li žalobce na skutečnost, že jeho partneři svým závazkům dostáli, pak vzhledem k obecnosti tohoto tvrzení není zřejmé, na základě jakých skutečností a důkazů tak činí. Nadto se nejedná o otázku, která by měla být řešena v rámci řízení o vydání zajišťovacího příkazu. Dle názoru soudu žalovaným výše popsané skutečnosti naznačují rizikovost obchodního partnera. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně popsal skutečnosti, na jejichž základě dospěl k závěru, že žalobce mohl a měl vědět o svém zapojení do podvodných řetězců, ačkoli v zajišťovacím příkazu není třeba vědomost o zapojení do podvodného řetězce prokazovat. Ostatně právě z důvodu *neprokázání* této žalobcovy vědomosti označil žalovaný pravděpodobnost budoucího stanovení daně pouze za „slabší“ (bod 41 napadeného rozhodnutí). Žalovaný tak postupoval způsobem odpovídajícím účelu vydání zajišťovacího příkazu.

32. Daňové orgány odůvodnily pravděpodobnost budoucího stanovení daně několika okruhy skutečností: obecnými nestandardnostmi obestírajícími podnikání žalobce i jeho dodavatele Friendly Family, podezřelými okolnostmi při samotných obchodních transakcích mezi nimi, chybějící daní v řetězci; nad rámec toho poukázaly také na indicie nasvědčující žalobcově vědomosti o zapojení do podvodného řetězce. Žalobce v žalobě některé z těchto okolností nezpochybnuje vůbec, u jiných poukazuje na to, že *samy o sobě* nejsou zakázané ani podezřelé. Je to však právě suma těchto okolností, jež ve vzájemném souhrnu dokládají s dostatečnou pravděpodobností obavu z budoucího stanovení daně.
33. Daňové orgány dosud nezkoumaly splnění hmotněprávních podmínek pro nárok na odpočet DPH u plnění v dotčeném zdaňovacím období, proto je žalobcův odkaz na judikaturu týkající se těchto podmínek (zejména vzniku daňového zvýhodnění) nepřipadná. Žalovanému tak nelze vyčítat, že se výslovně nezabýval žalobcovými tvrzeními o řádném poskytnutí plnění či bezvadnosti smluvní dokumentace a souvisejícími důkazy. Pro posouzení nynější věci neměly žádný význam.
34. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že první podmínka pro vydání zajišťovacího příkazu (přiměřená pravděpodobnost budoucího stanovení daně) byla splněna.
35. Pokud jde o druhou podmínku, tj. přiměřenou pravděpodobnost **budoucího ohrožení výběru daně**, pak tuto daňové orgány vyvozovaly ze silné majetkové nedostatečnosti žalobce. Jediným jeho majetkem jsou finanční prostředky, přičemž způsob nakládání s nimi se daňovým orgánům jevil jako vyvádění majetku. Dále pak daňové orgány poukázaly na nemožnost uhradit v budoucnu stanovenou daň z výsledků ekonomické činnosti žalobce, a to s ohledem na jeho nízkou výkonnost. Konečně poukázaly i na to, že se nejedná o finančně a majetkově stabilizovanou osobu, neboť nemá personální a majetkové zázemí (absence skutečného sídla a provozovny, absence zaměstnanců, neexistence webové prezentace služeb, žádné nemovité či movité věci vyšší hodnoty ve vztahu k výši dosud nestanovené daně).

36. K námitkám vztahujícím se k druhé podmínce pro vydání zajišťovacího příkazu, podle nichž žalovaný přeceňuje význam žalobcovy majetkové nedostatečnosti, soud předesílá, že právě majetkové poměry jsou klíčovým indikátorem pro posouzení dobytosti daně. Správce daně přitom není povinen prokazovat úplnou nemožnost úhrady, postačí, že zjištěné skutečnosti přiměřeně nasvědčují obavě z budoucí nedobytnosti daně, zejména pokud daňový subjekt nedisponuje dostatečným majetkem, zbavuje se aktiv nebo vykazuje ekonomickou nestabilitu.
37. Žalobce žalobě namítal, že neexistuje povinnost nabývat hmotný majetek či tvořit finanční rezervy. K tomu soud sděluje, že je samozřejmě věcí žalobce, zda se rozhodne nabývat hmotný majetek a tvořit finanční rezervy. Pokud se však rozhodne tak nečinit, musí počítat s tím, že při posuzování rizika neuhrazení daně může správce daně tuto skutečnost vnímat negativně.
38. Soud nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že v oboru zprostředkovávání agenturních pracovníků začal podnikat až v lednu 2025. Žalobce jako takový totiž vznikl již dne 2. 9. 1991, kdy byl zapsán do obchodního rejstříku jako obchodní korporace CHEPRO spol. s r.o. Žalobce tak měl dostatek času k vytvoření majetku, případně finančních rezerv. K neobvykle razantnímu nárůstu vykazovaných hodnot přijatých a uskutečněných plnění v příznáních k DPH pak došlo nedlouho před dotčeným zdaňovacím obdobím. Současně nelze opominout, že v daňovém příznání k DPH za dotčené zdaňovací období žalobce jako svou ekonomickou činnost označil „*Ostatní maloobchod v nesespecializovaných prodejnách*“, což odpovídá předmětu podnikání dle obchodního rejstříku. V obchodním rejstříku u žalobce naopak absentuje údaj, že jeho předmětem podnikání bylo v těchto obdobích i zprostředkování agenturních pracovníků (srov. zajišťovací příkaz), které nadto vyžadují vydání povolení dle zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.
39. Důvodnou soud neshledal ani námitku, že žalovaný vycházel z účetních závěrů a daňových příznání za rok 2023, které o současné situaci žalobce nic nevyovídají. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správce daně vycházel z takových podkladů, které měl k dispozici, a to konkrétně z daňových příznání na dani z příjmů právnických osob za rok 2023 a 2024, z kontrolních hlášení, z evidence vozidel a katastru nemovitostí. Tyto podklady dle soudu poskytovaly správci daně dostatečný a relevantní obraz o majetkových poměrech a ekonomické aktivitě žalobce za účelem posouzení pravděpodobnosti budoucího ohrožení výběru daně. Je zcela opodstatněné a logické, že správce daně při posuzování rizika budoucí nedobytnosti daně vychází z údajů, které jsou mu objektivně dostupné. To ostatně odpovídá účelu řízení, ve kterém jsou vydávány zajišťovací příkazy. To žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil a dodal, že pokud se snad žalobcovy majetková situace oproti zjištěním správce daně zlepšila, měl takovou skutečnost řádně doložit, což neučinil (bod 64).
40. Na posouzení věci nemůže nic změnit žalobcem avizovaná rámcová smlouva o poskytování služeb ze dne 29. 1. 2025 uzavřená se společností RAMBROK s.r.o. Je tomu tak proto, že rozhodné pro posouzení věci není to, že žalobce má na základě této smlouvy nárok na plnění ve výši 250 000 Kč, ale to, jakým způsobem žalobce nakládá s finančními prostředky. Žalobce finanční prostředky ze svého účtu obratem či nejpozději do několika dnů po připsání peněžních prostředků na účet vybírá v hotovosti nebo převádí na správcem daně neregistrované účty, netvoří na bankovním účtu ani krátkodobě dostatečnou rezervu k pokrytí budoucích závazků, tedy finanční prostředky dostává obratem po připsání prostředků na bankovní účet mimo sféru vlivu správce daně. Z dosavadního chování žalobce

tedy vyplývá, že ani předmětná smlouva nemůže vyvrátit přiměřenou pravděpodobnost budoucího ohrožení výběru daně.

41. K tvrzení žalobce, podle kterého odůvodnil, co bylo důvodem vybírání hotovostních prostředků a pro jejich zasílání na neregistrované účty, soud sděluje, že není důležité, proč žalobce hotovost vybíral a zasílal na neregistrované účty, podstatné je, že se vybrané, respektive zasláné částky staly pro správce daně prakticky nedosažitelnými. Toto chování ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi tak rovněž podle názoru soudu vykazovalo znaky vyvádění majetku.
42. Námitky žalobce, podle které je zcela nepodložený závěr žalovaného o tom, že žalobce by svou činnost s ohledem na odhalený daňový podvod utlumil, soud nepřisvědčil. Soud předně odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém žalovaný závěr o možnosti utlumení činnosti žalobce dovedl z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, sp. zn. 4 Afs 129/2018, podle kterého podezření ze zapojení daňového subjektu do podvodných řetězců vylučuje možnost dobrovolné úhrady daně. Na základě uvedeného žalovaný dovedl, že žalobce může činit kroky, aby se úhradě daně vyhnul, což může vést i k utlumení činnosti. Soud k poznámce žalovaného o možnosti utlumení jeho činnosti v důsledku daňového podvodu nemá co vytknout. Možnost utlumení činnosti nemůže vyloučit ani žalobcem avizovaná rámcová smlouva o poskytování služeb se společností RAMBROK s.r.o. či jím tvrzená a nijak neupřesněná spolupráce s jinými dodavateli. Obecně lze totiž smlouvy vždy ukončit dohodou, případně výpovědí. Možnost ukončení smlouvy výpovědí pak připouští i předmětná smlouva (čl. V. odst. 3).
43. K poukazu žalobce, že u něj není dána hrozba insolvence nebo exekuce, soud ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu uvádí, že vydání zajišťovacího příkazu nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence. Zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplacené či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2014, č. j. 1 As 27/2014-31, č. 3049/2014 Sb. NSS.). Tak tomu je i v projednávaném případě.
44. Závěr o silné majetkové nedostatečnosti nemůže zvrátit tvrzení žalobce, že doposud své daňové povinnosti řádně plnil. Dosavadní řádné plnění daňových povinností totiž o současné majetkové situaci žalobce nutně nic nevyovídá. Ostatně dříve nebyla žalobci správními orgány vyčítána ani účast na daňovém podvodu a sám žalobce připustil, že od ledna 2025 došlo v jeho podnikání k podstatné změně.
45. Daňové orgány neopřely svůj závěr zdaleka pouze o aktuální žalobcovu majetkovou nedostatečnost, ale o řadu dalších indicií, jež ve svém souhrnu odůvodňují vážnou obavu o budoucí dobytost případně stanovené daně. Soud tak má za to, že také druhá podmínka pro vydání zajišťovacího příkazu (přiměřená pravděpodobnost budoucího ohrožení výběru daně) byla v projednávaném případě splněna. Soud se zároveň ztotožňuje s žalovaným v tom, že tato obava je v žalobcově případě silná, což kompenzuje trochu slabší pravděpodobnost budoucího stanovení daně.
46. Také závěr žalovaného o **hrozícím nebezpečí z prodlení** považuje soud za přezkoumatelný a dostatečný. Žalovaný se jím v napadeném rozhodnutí zabýval (body 58 a 59) a žalobci dostatečně přesvědčivě vysvětlil, v čem ho shledal a proč bylo nezbytné vydat zajišťovací příkaz s okamžitou vykonatelností. Konkrétně žalovaný nebezpečí z prodlení odůvodnil

majetkovou strukturou žalobce. Ten netvoří dlouhodobý majetek odpovídající hodnoty a používá pouze oběžná aktiva. Žalovaný upozornil, že vlastnictví finančních prostředků na bankovním účtu je obecně rizikovou majetkovou hodnotou, neboť peněžní prostředky lze z bankovního účtu ve velmi krátkém čase převést či vybrat v hotovosti. Zároveň akcentoval, že žalobce právě takovým způsobem jedná, neboť peněžní prostředky obratem po připsání či během několika dnů vybírá v hotovosti, resp. převádí na správcem daně neregistrované účty. Žalovaný na základě uvedeného shrnul, že žalobce dostává finanční prostředky mimo sféru vlivu správce daně a jiným hodnotným majetkem, který by poskytl záruku úhrady daně žalobce nedisponuje.

47. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nebezpečí z prodlení je dáno vysokou likviditou majetku žalobce a způsobem nakládání se zůstatky na účtu. Jestliže žalobce nevlastní žádný nemovitý ani movitý majetek a prakticky veškeré finanční prostředky z bankovního účtu bezprostředně nebo v řádu několika dnů vybírá v hotovosti nebo převádí na správcem daně neregistrované účtu, přičemž zůstatek na účtu značně kolísá až k hodnotám v řádech jednotek či desítek tisíc, svědčí to dle soudu o hrozícím nebezpečí z prodlení.
48. Soud si je vědom, že důsledky zajišťovacího příkazu může žalobce pociťovat velmi tvrdě. Majetkové poměry žalobce a jeho jednání však vyvolaly důvodné obavy, že pokud by správce daně takto nepostupoval, mohl by být zmařen účel zajišťovacího příkazu, tedy zajištění aktiv předtím, než poslouží k uspokojení daňové pohledávky.
49. Soud nepřisvědčil námitce porušení zásady přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Naopak shledal, že zajišťovací příkazy vycházejí ze zjištění daňových orgánů, která mají oporu ve správním spise, a při jejich vydání byly naplněny zákonné podmínky. Za takové situace dle soudu není dán prostor pro aplikaci zásady přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu ani pro jiné zohlednění tvrdosti dopadů, jimiž žalobce argumentuje. Respektive soudu není zřejmé, jak jinak byl měl správce daně postupovat v situaci, pokud shledal naplněné podmínky pro vydání zajišťovacího příkazu.
50. Pokud snad měl žalobce za to, že by postačovalo mírnější opatření, pak má soud za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobcova majetková situace (žalobce nevlastní žádný movitý a nemovitý majetek, disponuje pouze finančními prostředky na účtu) a jeho jednání (žalobce finanční prostředky z bankovního účtu bezprostředně nebo v řádu několika dnů vybírá v hotovosti nebo převádí na správcem daně neregistrované účtu, přičemž zůstatek na účtu značně kolísá až k hodnotám v řádech jednotek či desítek tisíc Kč) využití mírnějších prostředků vylučovalo. V této souvislosti pak nejsou ani bez významu závěry daňových orgánů uvedené v zajišťovacím příkazu i napadeném rozhodnutí (body 50 a 51), podle kterých žalobce vykazuje nízký výsledek hospodaření a nízkou ekonomickou výkonnost. Také z tohoto pohledu soud považuje vydání zajišťovacího příkazu za přiměřené. Skutečnost, že správce daně nedal žalobci příležitost zaplatit jistotu dobrovolně, nemůže být důkazem jeho libovůle, protože jde o zákonem předvídaný postup, zamýšlený právě pro případy jako ten nynější.
51. Institut ručení oprávněného příjemce či příjemce zdanitelného plnění, natožpak zvláštní způsob zajištění daně (§§ 108a, 109 a 109a zákona o DPH), nepředstavují alternativu pro vydání zajišťovacího příkazu. Jak správně vyložil žalovaný ve vyjádření k žalobě, účel zajišťovacího příkazu se od těchto institutů podstatně liší: jde o rozhodnutí předběžné povahy, jehož smyslem je včas zajistit ve prospěch správce daně v příkazu uvedenou finanční částku, resp. zabezpečit úhradu dosud nestanovené daně v době její vymahatelnosti. Naproti

tomu účelem úpravy obsažené v § 108a až § 109a ZDPH je ručení za daňovou povinnost jiného daňového subjektu.

52. V nynějším řízení soud zkoumá splnění podmínek dle § 167 odst. 1 daňového řádu, tedy zda je dána přiměřená pravděpodobnost, že (1) daň bude v budoucnu stanovena a současně (2) v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Tvrzení žalobce o věcné správnosti obchodních transakcí však svým obsahem směřuje do nalézacího řízení, v němž se bude rozhodovat o případném doměření daně. V nalézacím řízení budou námitky žalobce věcně posuzovány. V řízení o vydání zajišťovacího příkazu však nejsou relevantní. Ostatně i na tuto skutečnost byl žalobce upozorněn.
53. Závěrem soud k poukazu žalobce o dopadu zajišťovacího příkazu do jeho sféry sděluje, že shledal splnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu. Jiné podmínky daňový řád nestanoví, a nedovodila je ani judikatura Nejvyššího správního soudu. Podmínkou tohoto postupu není zkoumání dopadu do sféry žalobce, respektive zkoumání možné likvidace činnosti žalobce. Likvidace daňového subjektu jistě není ani cílem řízení o vydání zajišťovacího příkazu. Jsou-li však zákonné podmínky splněny, je jeho vydání legitimní a oprávněnou volbou správce daně.

4. Závěr a náklady řízení.

54. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2025

JUDr. Ing. Viery Horčicová
předsedkyně senátu